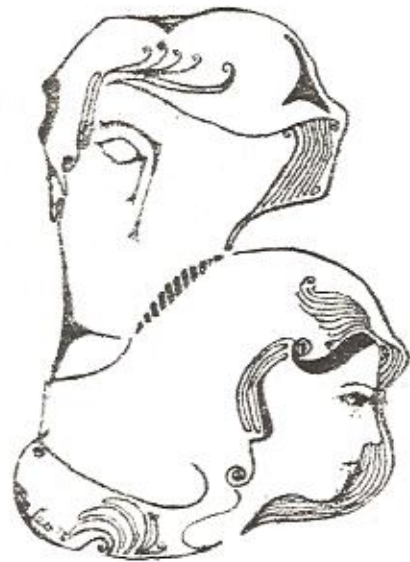

Buổi Trưa Tràng Viên Hồng

Buổi trưa thả những vạt nắng vàng trên cành sù có những chiếc lá to. Mấy nụ hoa mười giờ nở nhỏ nhắn bên chân tường bằng những miếng đá xếp lên nhau và những lớp rêu xanh cũ. Khu vườn nhiều cây cao làm buổi trưa dịu mát, gió từ con sông thổi lên mang chút lạnh của hơi nước mùa

đông. Bên ngoài bờ rào trồng những dây leo nở hoa có màu tím là con giốc và hàng me thẳng đến bờ sông. Chi ngồi ở bậc đá trong vườn, cỏ mọc xanh mềm dưới chân. Những sợi tóc ướt ướt hồ hững trên vai còn thoảng mùi bồ kết, vài giọt nước lóng lánh ánh nắng như một dòng suối mát trong cốc rìng rinh. Chi nhìn ra khoảng đường vắng, con đường chạy vòng vòng qua những ngôi biệt thự, những vườn hoa hồng, thủy tiên, hoa phong lan. Gió hốt lá úa bay trên lòng đường, tiếng trẻ con đùa giỡn từ ngôi nhà có tường cao vọng sang như tiếng đàn bật lên một âm thanh cao và trong.

Buổi trưa trong vườn hồng, Chi vẫn thường ngồi như thế. Từ bao lâu rồi. Có phải những lúc này là lúc em đang nhớ

của những cánh hoa Cho đã bẻ dằm qua. Trên chiếc bàn nhỏ xếp một chút ánh sáng của ngọn đèn ngủ, những tấm màn cửa lay động và thân gỗ lạnh trong căn phòng về tối làm Chi thấy buồn hơn. Tự nhiên những giọt nước mắt rơi xuống mặt đất một cách tình cờ.

Suối chiều Chi cùng Đông ngồi đong đưa trên nấc ngọc lan, bên những chiếc lá non mà nhắc đến Nguyễn và thành phố ở đó. Chi thương Cây ngọc lan vô cùng. Chi đã

nghe ra một huyền thoại và hứa sẽ viết trong đoạn nhật ký của mình. Chi có nói Đông nghe và kể cho Nguyễn trong những lá thư. Huyền thoại về cô gái và mùa hoa thật buồn.....

Từ đỉnh đồi mọc toàn cây ngọc lan. Vào mùa hoa nở từ xa trông như một tấm áo chùng phủ đầy công tuyết trắng. Cô gái thường đi từ nhà nàng ở dưới chân đồi lên khu rừng để hái những chùm hoa trắng. Cô bé từng

tặng cho con chim ngọc yêu dấu giữa đám cỏ xanh. Một hôm chàng trai từ miền xa đến, gập gối như đang họa xiph. Chàng kết hoa thành vòng để tặng nàng và nói tình yêu cuối rơi qua ngàn cây. Mùa hoa tàn úa trĩu chàng cũng trở về quê hương và hẹn nàng một mùa hoa mới. Từ đó cô gái thường lang thang trên đồi, tìm nhặt những chiếc lá khô như từng nỗi đợi chờ. Khi chàng trở lại, mùa hoa nở thắm khắp rừng nhưng cô gái ngày xưa đã mất sau cơn bệnh nặng. Chàng buồn bã ngồi một mình trên đồi, hoa rơi rơi tả trong mỗi chiều vàng, chàng nhìn sương mù lên phủ dần ngôi nhà nhỏ của nàng ở dưới thung lũng xa... Đông nói câu chuyện có đoạn kết buồn. Chi trả lời không biết tại sao.

Đông vừa đi vừa ngắm cảnh hoa hồng trong bồn nước sau nhà. Đây giờ bên kia hàng rào Chi thấy loáng thoáng bóng của mấy thằng con trai đang với người lên khỏi giàn ti gôn để qua nhà Chi. Những cánh hoa thật tội nghiệp được nếm sang vì có tiếng huýt gió nhỏ. Chi cười vì thường gặp như thế mỗi khi ngồi trong vườn. Chi ghét mấy thằng con trai ở ngôi nhà gần. Chiều nào tan học về Chi cũng nghe tiếng xe đạp theo sau. Người gì mà dai như giầy, tưng cọt tọt. Những lúc không có Đông đi chung Chi phải hoảng sợ và muốn khóc được. Đông chỉ tay về phía bờ rào thì những cái đầu với rút xuống biết mất giữa đám lá xanh. Đông nói:

- Ngoài đường gặp Đông là biết tay.

- Tụi con trai có vẻ ngăn Đông ghê.

- Hồi nhỏ Đông đánh lộn dữ lắm.

- Đây giờ còn không?

- Lớn rồi chắc cỡ chết. Có hai đứa Đông không?

Có một mình chắc cũng như Chi.

Mấy trái mận non rớt gần dưới chân Chi nghe tiếng nói đùa qua. Đông định trả lời thì Chi bặc cú tỉnh bơ làm như không nghe. Một lúc bọn con trai cụt hứng rút êm vào nhà, tiếng đàn, tiếng hát bưng lên điếc tai.

Chi nhìn Đông:

- Không biết Nguyễn có như thế không?

- Nguyễn là chúa nhất thấy con gái

là Chi tưởng tượng như thần lèn đức Phật.

Chi ôm bờ vai Đông nói nhỏ:

- Chi có tin vui.

- Tin gì vậy nói Đông nghe.

- Cây ngọc lan bắt đầu ra bông nữa rồi.

Đông ngạc nhiên:

- Bao giờ?

- Hồi sáng này Chi thấy mấy nụ hoa nhỏ dễ thương ghê

Đông kéo Chi chạy qua khoảng sân, dạo

bên lên đám mười giờ, nắng in trên đất khi
cái bóng nhỏ cuốn quýt và tiếng còi võ ra
như chim buổi sớm. Đến cây ngọc lan Chi chỉ
cho Đông xem những nụ hoa còn o ấp dưới
lá Đông vẫy tay reo mừng. Vài ngày nữa là
hoa nở, hoa trở đúng vào ngày sinh nhật của
Chi có phải khi mình nghĩ đến thì hoa lại
nở sớm không? Cả cô bé trên đời nữa này
nguyên cầu nhỏ. Chi đưa tay chặn ngực :

- Rồi cô bé trên đời ra sao hở Đông? Chi thương cô bé

- Cô bé sẽ thoát chết vì hoa nở sớm là bảo hiệu một
điều lành.

- Như vậy Chi phải sửa lại đoạn cuối của câu chuyện.
Đông ơi! Mình có nên viết cho Nguyễn một lá thư không ?

- Phải viết để cho Nguyễn hay, chúc Nguyễn mừng lắm.
Sinh nhật của Chi thế nào Nguyễn cũng về.

- Chi mừng chi đi. Buổi tối ngày sinh nhật của Chi
mình mở tiệc bên gốc ngọc lan nghe Đông. Một chiếc bích, những
ngọn nến hồng và ba cái ghế nhỏ. Chi xin ba treo đèn lồng
trên cây, Chi sẽ đặt tên cho cây là 'cây thương yêu và hoa hạnh
phước'.

- Hôm đó Chi phải hát nhé. Nguyễn thích nghe Chi
hát lắm.

- Chỉ sẽ hát những bài tình ca cho Đông và Huyền
nghe, đó đúng cười nhé.

Trong vườn hồng những con bả cầu vừa bay về đáp trên
mái chuồng cổ ô của nhỏ sơn nhiều màu. Bụi hoa mả đơm tốt
tuổi nghe thoảng mùi thơm bên những cái bông trắng màu vàng
nở tròn. Con chim nhỏ đậu trên cành hoa giấy hót mấy tiếng
rồi bay khi nắng nghiêng nghiêng của đỉnh cây già. Hai cái
xuong ngắt lá cánh hoa lái đưa cho Đông. Đến nay chỉ sẽ viết
cho Huyền một lá thơ và sửa lại câu chuyện trong tập nhật ký

..... Cô bé gắng gương tìm lại hình ảnh thân yêu, kỷ
niệm đẹp như giấc mơ qua đôi mắt nhiều mệt mỏi và nỗi buồn
xa xôi. Từ khung cửa nhỏ nhìn ra đỉnh đồi ẩn hiện một tàn
trắng tinh anh trong sương mờ nhạt. Cùng với bầu nắng đỏ
lên khu rừng, tấm áo choàng lấp lánh của mùa hoa cũ non như
cánh trắng của các thiên thần. Cô bé róc róc thỏ của bông
dứt, nàng dời khỏi phòng tựa gối chạy ra dòng suối soi
mặt và chải lại mái tóc mềm, như tơ trời. Hàng lên đồi đầu
đâu cũng ướp nồng mùi hương ngọt ngào. Đã thấy chàng trai trẻ
lại thăm người yêu nhỏ và những giọt lệ khi anh choàng vòng
hoa trắng lên mái tóc của em .....

CA ĐẠO

Đoạn 21:

MỘT CHỨT CHO TÌNH DẦU

Tình yêu dầu - hay là sự đúc kết của những ước mơ
thăm kín-như một lần đến trong tay bạn, khi trái
sầu-tương như muôn thuở của lòng bạn một lần rung
động. Cái rung động của một lần gặp gỡ, dù quá mơ
hồ cho cuộc tình mới lớn, quá ngỡ ngàng, quá chóng
vội, cũng đủ để hình dung thế nào là hai chữ tình
yêu. Tình yêu dầu đã tạo thành những cảm giác làm
cho tâm hồn ta thay đổi, như một làn sóng êm êm
rung động, gọn thành những ngắt ngắt hồ hồ, niềm
hoang mang tuyệt diệu của những nhớ thương, ngẩn
ngơ trong chiều vắng-những cảm xúc đó, có khi dịu
hiền như hàng cây rợp bóng, cũng có khi man dại
mù lòa như điệu vũ loạn cuồng.

Khi men tình đã thấm đậm trong tim, cuộc
cảm cuộc đời, bình bóng cuộc đời phải chăng là đối
tượng mến yêu. Một khúc nhạc hay, tôi nhớ đến
chàng; một cảnh hoa rưng tôi khóc tình tôi...

Nhưng có lẽ như cuộc đời nhiều biến cố
Giấc mơ dầu ngày tầm thường quá, mộng man quá

chỉ là biên thân của hạt bông bông bé nhỏ trong
giếng đồng rộng lớn, một cơn gió thoảng vờ tan
tàn-không nghĩa lý, gì-dù nó còn để lại những
sóng sồn lặn tằm như thoảng buồn của cuộc tình
sơn vũ...

Khi chúng ta nhìn tình yêu qua những
đổi thay của nó, phải chăng là cảm xúc của một
lần mùa thu qua tay, tình thu vàng úa. Đón của
lần lượt rã đi, xa xôi và vội vã, vội vã như
tình yêu đầu khai phương rồi chấp cánh dù thành
trang chèo ngàn sau quá đơn sơ, bé bỏng, chỉ là
một chút thoảng chĩa từ vùng đam mê còn vọng
lạt hay viễn vác mờ hồ của vùng trời trước mặt,
của ngày mai trên đỉnh yên bình...

Đoạn ca **TÌNH** trong thiên thu

Cho những cánh chim trời
bỏ mình vì tổ quốc....

Về đi anh, về đi anh, cánh chim bằng xin anh
xếp lại. Ngày mai, đời em lên giông tố, như
một thước chim muông còn say ngủ, anh đi sâu
vào cuộc đời bằng một mảnh hồn hoang, để
phấn uất, thét gào và đổ giề dây anh vào yên
vời cam nín ngục nhà của một tấm bia xanh.
Về đi anh-dù anh chỉ còn là một bóng mờ,
và chỉ riêng em thiếu-biên cương lòng em, anh

sẽ ngự trị vĩnh viễn. Hãy đi vào hồn em bay nháy-như một
thước trong trời xanh gió mát-và cánh quạt mịn mà sẽ không
khô giọt sầu trong mắt kẻ người yêu.

Ngày còn dài lắm, thiên thu em chưa ước trọn nhưng
nụ cười em đã tắt, ánh mắt em như đã chết tự từ giờ này vì
biết bao lần em giương to mắt kiến-mỏi mòn-bóng dáng anh yêu.

Về đi anh, anh về đi dù hồn em bằng giá, dù đã chết
không còn vớ thời gian ân u luyến luyến. Nhưng trong em anh sẽ mãi
tìm thấy em yêu-sầu muộn-để sưởi ấm lòng anh như thừng điệp
khúc lên vẫn hát cho anh ngày nào đó khi lòng anh tê tái
lạnh lùng sau những chuyến bay đêm. Về đi anh và hãy coi
rằng linh hồn em đã chết đã vào thiên thu với cuộc tình anh
đợi, chỉ còn đây xác thân em hao mòn gầy guộc, để bóng hình
anh-một lần tan nát-hiện thân mãi trong bình em anh nhé...

NGỌC-TUNG

